

Arrest

nr. 68 138 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 20 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. NAUDTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X

Op 3 maart 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 19 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd.

“(...) in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Het feit dat deze aanvraag niet enkel wordt bekeken in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingewet zoals deze bestond op het moment van de indiening van de aanvraag, maar ook op basis van de vernietigde instructies, is een gunstmaatregel die aan betrokkene wordt toegestaan.

Betrokkene kan zich niet beroepen op punt 2.8A of B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 daar haar verblijf te kort is. Het eerste stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, is een opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Vottem d.d. 11.04.2006. Op 29.05.2006 werd ze naar de Franse grens geleid (overname Frankrijk). Het eerstvolgende bewijs dat wijst op een terugkeer naar België, is een administratieve controle op datum van 05.12.2007. Betrokkene voegt bij haar aanvraag 9bis geen stukken bij ter staving van haar verblijf voor deze datum. Alle voorgelegde stukken hebben betrekking op de periode na 05.12.2007. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, doordat zij niet aan de voorwaarde voldoet hier te verblijven sinds 31 maart 2007. Zij kan zich ook niet beroepen op punt 2.8A daar zij niet beschikt over een ononderbroken verblijf van vijf jaar op datum van 15.12.2009. Hoe goed de integratie van betrokkene ook moge zijn (betrokkene staft dit door het voorleggen van een brief van vzw Minor-Ndako, een schoolattest voor de schooljaren 2007 tot 2009, een attest van VZW JES met betrekking tot een voortraject d.d. 06.02.2009, vier getuigenverklaringen, twee schoolrapporten, een attest van inschrijving voor Franse les d.d. 09.01.2009, een werkervaringsovereenkomst d.d. 12.09.2008, een brief van VZW Payoke d.d. 09.02.2009, een brief van het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg d.d. 17.10.2008, brieven van VZW Caritas International d.d. 13.12.2007, 03.11.2008 en 05.09.2008, betrokkene zou sinds juni 2006 in België verblijven, ze zou vlot Nederlands spreken, ze zou Franse lessen volgen, ze zou goede resultaten halen op school, ze zou ijverig werken tijdens de praktische opleiding en ze zou een zeer positieve indruk nagelaten hebben bij allen die haar tot nu toe hebben ontmoet), dit doet niets af aan de voorwaarde van duur van verblijf. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.7 van de instructie komt betrokkene niet in aanmerking. Zij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenoot met een verschillende nationaliteit en zij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. Betrokkene komt niet in aanmerking voor punt 2.7 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 daar zij geen schoolgaand kind heeft op 01.09.2007.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 03.03.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (gebrek aan een veilig opvang-alternatief, artikel 3 en 8 van het E.V.R.M.) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: (artikel 3 en 8 van het E.V.R.M.). Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden

ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (R.V.V. arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Ook de bewering dat er ernstige vermoedens van mensehandel waar te nemen zijn en dat een terugkeer haar potentieel opnieuw slachtoffer maakt, geeft geen automatisch recht op verblijf aangezien betrokkene, indien zij als dusdanig wenst erkend te worden, hiervoor de geëigende procedure dient op te starten.

Verder beweert de advocaat van betrokkene dat zij nog maar enkele dagen meerderjarig is en dat zij bijzonder hulpbehoevend is en onder toezicht staat van het Comité Bijzondere Jeugdzorg. We stellen echter vast dat betrokkene op datum van 17.09.2006 reeds meerderjarig was en dat op datum van 05.05.2009 de voogdij van betrokkene (na voorlegging van haar paspoort met werkelijke geboortedatum) beëindigd werd. Het toezicht door het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg werd eveneens stopgezet. De aangehaalde argumenten kunnen dus niet door onze diensten weerhouden worden als elementen ten gronde.

Betrokkene haalt aan dat zij een vaste relatie zou onderhouden (maar laat na te specificeren met wie) en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft omdat haar zus hier legaal verblijft en betrokkene met haar goede banden onderhoudt, dienen we op te merken dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van de vermeende goede banden die ze onderhoudt met haar zus. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Verder stellen we ook vast dat betrokkenen niet samenwonen (de zus van betrokkene woont in Oostende). We stellen dus vast dat betrokkene niet afdoende aantoonde dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar of overlast uitmaakt voor de maatschappij en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis, §1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Vooreerst stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat verzoekster nalaat te specificeren met wie zij een vaste relatie onderhoudt. Deze stelling is pertinent onjuist. De identiteit van de vaste vriend van verzoekster, met wie zij sinds 2006 een relatie heeft en met wie zij thans een kind

heeft, blijkt duidelijk uit een brief van 11 februari 2009 die mee werd opgenomen in de stukkenbundel bij de aanvraag 9bis van 25 februari 2009. De inhoud van deze brief (stuk 3) luidt:

(...)

Ten tweede tracht de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing een argument te halen uit het louter feit dat verzoekster niet met haar zus — die op het moment van de beslissing in een CIG te Oostende verbleef — samenwoont. Dit argument wordt vervolgens door de Dienst aangewend om de bescherming onder artikel 8 EVRM te weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat samenwoont geen vereiste is om te kunnen spreken van een gezinsleven. Tussen verzoekster en haar zus is er wel degelijk sprake van een effectief beleefd gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (zie EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül/Zwitserland, 29). Zo ging de zus van verzoekster gedurende haar verblijf in het CIG Ten Anker te Oostende praktisch elk weekend bij verzoekster op bezoek (stuk 4).

De gezinsband die tussen verzoekster en haar zus bestaat is zeer sterk, mede door gedeelde ervaringen tegen een achtergrond van uitbuiting. Dit werd duidelijk benadrukt in de aanvraag 9bis van 25 februari 2009 en de Dienst Vreemdelingenzaken diende hier bijgevolg rekening mee te houden.

Voorts dient bijzondere aandacht te worden besteed aan het feit dat het voor verzoekster onmogelijk is om haar gezinsleven — en in het bijzonder de relatie met haar zus die legaal in België verblijft — elders verder te zetten. Indien de twee zussen zouden terugkeren naar Oekraïne, zullen zij aan uitbuiting ten prooi vallen.

Ook de gezinsrelatie tussen verzoekster en haar vriend — die de Belgische nationaliteit heeft — kan onmogelijk elders worden verder gezet.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schendingen van artikelen 9 bis, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1,2 ,3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”, T VR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De ongegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Bovendien werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd waarom een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden:

“Betrokkene haalt aan dat zij een vaste relatie zou onderhouden (maar laat na te specificeren met wie) en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 50 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft omdat haar zus hier legaal verblijft en betrokkene met haar goede banden onderhoudt, dienen we op te merken dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van de vermeende goede banden die ze onderhoudt met haar zus. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Verder stellen we ook vast dat betrokkenen niet samenwonen (de zus van betrokkene woont in Oostende). We stellen dus vast dat betrokkene niet afdoende aantoonde dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Door de gemachtigde van de Federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoekster geenszins aantoonde een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch toont zij aan dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en kan zij bij gevolg geen enkel beroep kan doen op art 8 EVRM.

Verzoeksters enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat

hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen onvoldoende zijn om tot verblijf gemachtigd te worden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

De bestreden beslissing steunt op verschillende motieven. Evenwel betwist de verzoekende partij slechts de argumenten van de bestreden beslissing omtrent de toepassing van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij meent dat ze enerzijds wel gespecificeerd heeft met wie ze een vaste relatie heeft en anderzijds meent de verzoekende partij dat de gezinsband met haar zus voldoende sterk is.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze met B.R. een relatie heeft en dat dit blijkt uit de brief die B.R. opgesteld heeft en gevoegd heeft aan de aanvraag van 25 februari 2009, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 25 februari 2009 slechts stelt *“ze heeft hier een vast vriend.”* In de aanvraag zelf wordt de identiteit van deze persoon niet weergegeven. In de stukken gevoegd aan dezelfde aanvraag is weliswaar de brief opgenomen waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst. Alhoewel de brief ondertekend is met B.R. *“vriend van V. (...)”* kan uit de brief zelf niet ondubbelzinnig afgeleid worden dat de verzoekende partij met deze jongeman een relatie heeft. Bovendien beschrijft de inventaris van de aanvraag deze brief als *“bevestiging van de positieve ingesteldheid begeleiders en medeleerlingen.”* Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om in de bestreden beslissing te stellen: *“Betrokkene haalt aan dat zij een vaste relatie zou onderhouden (maar laat na te specificeren met wie).”* Uit het administratief dossier blijkt wel dat op 24 april 2011 de verwerende partij ingelicht werd over het feit dat de verzoekende partij een kind heeft en dat op 8 maart 2010 B.R. het kind erkend heeft. Uit dezelfde akte blijkt dat B.R. en de verzoekende partij op verschillende adressen wonen. Voorts heeft de verzoekende partij nagelaten te preciseren dat B.R. haar vaste vriend was en dat hij nog steeds haar vaste vriend is en gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven wordt: *“Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”* Dit motief is correct.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan het feit dat samenwonen geen vereiste is om te kunnen spreken van een gezinsleven, wordt erop gewezen dat dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing berust. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat de verzoekende partij niet met haar zus samenwoont, maar het is niet louter op grond van dit element dat de gezinsband niet weerhouden wordt. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de goede banden die ze met haar zus zou onderhouden. In haar verzoekschrift wordt dit motief niet weerlegd. Waar de verzoekende partij aan haar verzoekschrift een mail toevoegt van het CIG ten Anker Oostende waarin gesteld wordt dat M.G. haar zus elk weekend bezoekt, dient vastgesteld te worden dat deze e-mail dateert van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing was deze informatie niet aan de verwerende partij meegedeeld en kon zij er bijgevolg geen rekening mee houden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 8 EVRM aan. Dit artikel luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar haar relatie met haar vriend, die de Belgische nationaliteit heeft en naar de band die ze met haar zus heeft. Met betrekking tot het gezinsleven dat ze zou onderhouden met haar vriend, dient opgemerkt dat de verzoekende partij niet preciseert wie haar vriend is. Daarenboven kan niet zonder meer verondersteld worden dat de verzoekende partij de heer B.R. bedoelt, daar zij op verschillende adressen wonen en de verzoekende partij nalaat andere elementen aan te brengen waaruit een gezinsband met deze persoon afgeleid kan worden. Er moet immers sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk ten aanzien van wie de gezinsband onderzocht dient te worden. Voorts stelt de verzoekende partij dat, hoewel ze niet met haar zus samenwoont, er toch een gezinsband bestaat tussen haar en haar meerderjarige zus. Er wordt erop gewezen dat de betrekkingen tussen meerderjarige zussen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt van de vermeende goede banden die ze onderhoudt met haar zus en wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij geen begin van bewijs hieromtrent bijbrengt. Nogmaals wordt erop gewezen dat de e-mail van het CIG ten Anker Oostende voor het nemen van de bestreden beslissing, niet aan de verwerende partij meegedeeld was. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit de e-mail van het CIG ten Anker Oostende, die verklaart dat de zussen elkaar wekelijks bezoeken, niet kan afgeleid worden dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is en kennis van de landstalen heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij dient het verzoekschrift ook als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind in. Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat de minderjarige dochter de Oekraïense nationaliteit heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat B.R. het kind op 8 maart 2010 erkend heeft. In zoverre de verzoekende partij zich op artikel 8 EVRM beroept voor de relatie tussen het kind en B.R., merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM en te stellen dat ze optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind. Voor het overige wordt de relatie die al dan niet zou bestaan tussen de vader en het kind op geen enkele wijze toegelicht. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN